

03980200466619
RPW/11591/2021 P
2021-05-28

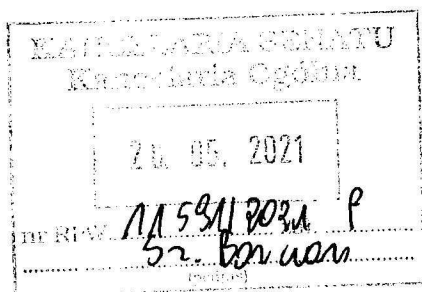
ZAKŁAD
UBEZPIECZEŃ
SPOŁECZNYCH

Członek Zarządu
Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

Warszawa, 24 maja 2021 r.

991100/0230-52/2021/PK

Pan

Krzysztof Kwiatkowski

Przewodniczący

Komisji Ustawodawczej Senatu

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 kwietnia 2021 r., znak: BPS.DKS.KU.0401.14.2021, dotyczące projektu ustawy o chorobach zawodowych wywołanych COVID-19 u osób wykonujących zawody medyczne, w załączeniu przekazuję stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przygotowane przez Departament Legislacyjno-Prawny w oparciu o opinie odpowiednich departamentów merytorycznych.

Z wyrazami szacunku,

Mariusz Jedynak

Elektronicznie podpisany przez Mariusz
Jedynak
Data: 2021.05.24 13:56:25 +02'00'

991100/0230-48/2021/PK

Stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do projektu ustawy o chorobach zawodowych wywołanych COVID-19 u osób wykonujących zawody medyczne**Do art. 3 projektu**

Wątpliwości Zakładu budzi niespójność pomiędzy unormowaniem ust. 1, wyłączającym możliwość stosowania do chorób zawodowych wywołanych COVID-19 przepisów wydanych na podstawie art. 237 § 1 pkt 3-6 i § 1¹ Kodeksu pracy, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych, a postanowieniami ust. 2 i 3 odwołującymi się właśnie do powołanych przepisów.

Do art. 4 projektu

Z projektowanego brzmienia art. 4 ustawy wynika, że do ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, przysługującego osobie wykonującej zawód medyczny na innej podstawie niż stosunek pracy, której niezdolność do pracy została spowodowana chorobą zawodową wywołaną COVID-19, nie stosuje się art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych¹, zwanej dalej „ustawą wypadkową”. W takim przypadku stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zwanej dalej „ustawą zasiłkową”. Proponowana regulacja polega na zmianie zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków dla ubezpieczonych niebędących pracownikami poprzez wskazanie, że stosuje się do nich zasady określone dla pracowników.

Zaproponowane brzmienie przepisu art. 4 projektu ustawy wprowadza znaczne odstępstwo od obecnie obowiązujących zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków. Zgodnie bowiem z art. 9 ust. 3 pkt 2 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego członkom rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych, osobom odbywającym służbę zastępczą oraz osobom, o których mowa w art. 11 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. osobom podlegającym dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu) – stosuje się zasady określone w rozdziale 9 ustawy zasiłkowej, tj. zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym niebędącym pracownikami. Zgodnie z projektowanymi przepisami, do tej grupy ubezpieczonych zastosowanie miałyby zasady dotyczące pracowników. Jednakże należy zauważyć, że niemożliwe będzie zastosowanie wobec osób podlegających dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłku obowiązujących wobec pracowników, m. in. bez zmiany zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Zgodnie z art. 36 ustawy zasiłkowej, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Z art. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej wynika, że wynagrodzenie to przychód pracownika stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniu potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz ubezpieczenie

chorobowe. W przypadku ubezpieczonych, którzy nie odprowadzają składek na ubezpieczenia społeczne od przychodu, ale np. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe stanowi zadeklarowana przez nich kwota, niemożliwe będzie ustalenie podstawy wymiaru zasiłku. Również inne zasady dotyczące ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących pracownikom nie będą możliwe do zastosowania w stosunku do ubezpieczonych niebędących pracownikami, m. in. zasady wynikające z art. 37 ust. 2 pkt 1, art. 38 ust. 2, czy art. 45 ustawy zasiłkowej.

W zaproponowanym brzmieniu art. 4 projektu ustawy jest zatem, w ocenie Zakładu, niemożliwo do zrealizowania.

Do art. 7 projektu ustawy

Zakład zwraca uwagę, że przewidziany okres vacatio legis jest zbyt krótki. Z uwagi na konieczność dostosowania systemu informatycznego Zakładu do zmian dotyczących zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego vacatio legis, tj. wynoszącego co najmniej 12 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

Do uzasadnienia

Zakład zwraca uwagę, że projektowana regulacja pociągnie za sobą wzrost wydatków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu świadczeń należnych z tytułu choroby wywołanej COVID-19. W planie finansowym FUS, stanowiącym załącznik do ustawy budżetowej na 2021 r., nie uwzględniono skutków finansowych proponowanych regulacji prawnych. W uzasadnieniu nie wskazano również źródeł finansowania.

Jednocześnie w związku z zawartą w wystąpieniu Komisji Ustawodawczej Senatu prośbą o wskazanie danych na potrzeby OSR, Zakład przekazuje następujące dane dotyczące zasiłków chorobowych wypłaconych w 2020 r.:

- liczba dni, za które wypłacono zasiłek chorobowy (w tys.): 154 746,9 tys.,
- kwota wypłat zasiłku chorobowego (w tys. zł): 14 093 007,10 zł,
- przeciętna dzienna wysokość zasiłku chorobowego finansowanego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych: 91,07 zł.

Elektronicznie podpisany
przez Dominik Stanisław
Wojtasiak
Data: 2021.05.24 12:23:50
+02'00'

Mariusz Jedynak Elektronicznie podpisany przez Mariusz Jedynak
Data: 2021.05.24 18:20:22 +02'00'